

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: *Csapody Sándor*

Cím: *Mit ér a koldustarisznya?*

Forrás: *Nemzeti Újság*

Jp

(Hely)

1923. 1. 6.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

362.51

Hely

Idő

"1923"

Személy

Helyszám

Közp. nyomt. XX. d. **Mit ér a koldustarisznya?**

A Délivasszától — a keleti pályaudvarig — Tizenkét óráig rendőri felügyelet alatt

(*Nemzeti Újság* tudósítójától.) Bégóta figyeltem az utcák sarkán ácsorgó koldust és arra a megállapodásba jutottam, hogy nem is annyira megvetendő az a rendőri engedély, amellyel nyilvánosan, utcán, villamoson, templom előtt, a hidon és egyébütt rezgésbe hozhatja a boldog államrendőrségi papirtulajdonos egész valóját: szimulálhatja az idegsokkot.

— Tett a szó, — mondta Széchenyi — és ezt mondtam én is.

Egy hét alatt olyan gondozatlan szakállam serkedt, hogy bármelyik utcasarki könyörgő megirigyelhette. Bossz gunya hogyne akadt volna, mikor jó ügyesnek már. Engedélyt is szereztem.

Igy kiöltözve mégegyszer megnéztem magam a velencei aszfalttal foncsorozott füveggé fagyott hóletükör előtt. Igazi koldusarisztokrata nézett vissza a vízből. Imponáló külső. A kabát lyukas, mint a rosta, a koldusbakancs olyan, mint egy áttört nyári szandál.

Koldus poszton

Aztán elindultam a standra. Az Emke-sarok előtt letáboroztam. Tökéletesen rázott a hideg és fantasztikusan rángattam a lábam.

— Nézd mama — duruzsolt a mamukának egy aranyhajú baba — fázik a bácsi — és rezgő kezembe tíz koronát csusztatott — tüzelőre.

És jöttek a többiek.

A *Simplon* felől egy jólöltözött vidéki ur siet, észrevesz, 50 koronát nyom a kezembe.

— Jó lesz karácsonyra — mondja s már megy is tovább.

Pár óra alatt csak 420 korona gyűlt egybe. Talán máshol jobban megy az üzlet, — gondoltam — nézzük például a *Keleti pályaudvar*nál. Félóra múlva már az indulási oldal előtt levő újságbódé előtt hajtogattam:

— A háboru nyomorákja vagyok, négy kiskorú gyermek apja — és lassan tellett a tarisznya.

Sudár nő haladt el a felismer. Csodálkozva kérdi:

— Valami szerencsétlenség! ... vagy? ...

— Nem — szakítottam félbe és elmondtam rövid kolduspályám történetét.

— De megyek is, mert már figyelnek bennünket — mondta és kacagva sodródott tova.

Meghívtak töltött káposztára

Azután egy debreceni civis szíve esett meg rajtam.

— Ücsémuram a háboruban rokkant meg, ugy-e? Mi a foglalkozása — kérdi.

— Mi e! Hát koldulok, mert dolgozni nem tudok — feleltem.

— Az nem foglalkozás. En pénzt nem adok, de ha Debrecenbe jön, karácsonyra szívesen látom. Van ám még odahaza egy kevés harapnivaló.

— Jó, jó bátyámuram, de drága ám a vasut.

— Vasut! A koldus gyalog jár — és ott hagzott.

A debreceni attak nem sikerült, de a bécsi gyors gáláns urai némileg hozzájárultak a töltött káposztához.

Kerestem 600 koronát.

Reggeltől estig — 1520 K

Félnegy. Sötétedik. Átvillamosoztam *Buddra*. A *Krisztina*-téren alig ment el valaki, aki ki nem nyitotta volna az erszényét.

Illatos dámák, iskolás leánykák, budai bácsikák, típegő nénik, akik nem mulasztottak el egy-két vigasztaló szót sem, mind megszánt. Hamarosan összegyűlt ötszáz korona.

Hat órakor otthagytam őrhelyem. Hazafelé kezdem számolni: négyszázhusz, meg hatszáz, meg ötszáz, nem is rossz, tekintve, hogy még kezdő vagyok.

— Majd beletanulok — vigasztaltam magam.

Másnap visszavittem az engedélyt a rendőrségre. Az 1520 koronát pedig a *Keresztény Magyar Írók, Újságírók és Művészek Pátria Klubjának* adtam át. Így voltam tizenkét óráig rendőri felügyelet alatt.

Csapody Sándor

kestovárosi házinyomda 1922